

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ

ਵਿਵਿਅਨ ਬੋਸ, ਭੁਵਨੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿਨਹਾ, ਸਈਅਦ ਜਾਫਰ ਇਮਾਮ,

ਅਤੇ ਐਨ. ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰ ਅਈਅਰ, ਜੇ.ਜੇ. ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

1954 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 43.

ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

1954 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 44.

ਗਿਆਨ ਚੰਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

9 ਮਾਰਚ 1956

ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ (1947 ਦਾ ਐਕਟ 11)-ਸੈਕਸ਼ਨ 5(1) (ਡੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ- ਕੀ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ-ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ-ਕੀ ਰੇਲਵੇ ਸੇਵਕ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਹਨ-ਜਾਲ ਵਿਛਾਉਣਾ, ਕੀ ਮਨਾਹੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ -ਜਾਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ- ਸਜ਼ਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 161, 162 ਅਤੇ 163, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਕੁਝ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪੱਖ ਜਾਂ ਨਫਰਤ ਦਿਖਾਉਣ, ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਨੋਰਥ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੋਈ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੱਖ ਜਾਂ ਨਫਰਤ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਇੱਕ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦੋ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਤੱਤ

ਸਾਂਝੇ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਅਪਰਾਧ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਪ-ਧਾਰਾ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਕੁਚਿਤ ਉਸਾਰੀ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹਨ।

ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਲ ਵਿਛਾਉਣ ਦੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਰੰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਾਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਘੱਟ ਗੰਭੀਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਲਈ ਕਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ।

(ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਰਕਟ ਬੈਂਚ ਦੇ 23 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਅਗਸਤ, 1953, 1953 ਦੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 10 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ।

1954 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 43 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ: ਮਿਸਟਰ ਜੈ ਗੋਪਾਲ ਸੇਠੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, (ਮਿਸਟਰ ਨੈਨੀਤ ਲਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ)।

1954 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 44 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਮਿਸਟਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਸਫੀਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ: ਮਿਸਟਰ ਸੀ.ਕੇ. ਦਫਤਰੀ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਾਲਿਸਿਟਰ-ਜਨਰਲ। (ਮਿਸਟਰਪੋਰਸ, ਏ. ਮਨੂੰਟਾ, ਮਿਸਟਰਐਚ. ਆਰ. ਖੰਨਾ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਪੀ. ਜੀ. ਗੋਖਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ)।

ਫੈਸਲਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰ ਅਈਅਰ ਜੇ.- ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰ ਅਈਅਰ ਜੇ.- ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 43 ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ, ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਸਹਾਰਨਪੁਰ ਦੇ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਦੀ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰਟਨਰ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਉਸੇ ਥਾਂ ਨਰਾਇਣ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਦੀ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਗਿਆਨ ਚੰਦ, ਲੇਖ ਰਾਜ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਨਾਂ ਦੀ ਫਰਮ ਦਾ ਮੁਨੀਮ ਹੈ। ਸਹਾਰਨਪੁਰ ਦੇ ਕੁਝ ਵਪਾਰੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਫਰਮਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਐਲਾਨਾਂ ਜਾਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟਾਂ 'ਤੇ ਰਿਆਇਤੀ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਆਲੂ ਬਰਾਮਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਲੂ ਦੇ ਬੀਜ ਹਨ। ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਵਿੱਚ ਸਹਾਰਨਪੁਰ ਵਿਖੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਤਫਤੀਸ਼ ਜਾਰੀ ਸੀ। ਮਦਨ ਲਾਲ, ਰੇਲਵੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਅਫਸਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 4 ਵਜੋਂ ਜਾਂਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਹਾਰਨਪੁਰ ਵਿਖੇ ਰੇਲਵੇ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਪਾਰਸਲ ਕਲਰਕ ਲਾਭ ਰਾਮ ਨੂੰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਾਸਟਰ ਵੱਲੋਂ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤਫਤੀਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਤਾਂ ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਲਾਭ ਰਾਮ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਜਵੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਾਮਲਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤਿੰਨੋਂ ਫਰਮਾਂ 2,000 ਰੁਪਏ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ। ਮਦਨ ਲਾਲ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਮਦਨ ਲਾਲ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਦੇਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ 'ਤੇ ਅੜੇ ਰਹੇ, ਅਖੀਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਮਦਨ ਲਾਲ ਦੇ ਘਰ ਜਾਲ ਵਿਛਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕਦਮਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਜਾਲ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਿੰਨੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਤੇ ਲਾਭੂ ਰਾਮ 29 ਦਸੰਬਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਮਦਨ ਲਾਲ ਨੂੰ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 5,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਧੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਰੀ ਰਾਹੀਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਦਾ ਦੇਖਿਆ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 120-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਦਨ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ (1947 ਦੇ 2) ਧਾਰਾ 5 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਾਚਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਦਾ ਦੇਸ਼

ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 116 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਉਸੇ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਥਿਤ ਮਦਨ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 5,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਕੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਵਚਨਬੱਧ ਨਹੀਂ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਅਤੇ 5,000 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ; ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਨੂੰ ਦੋ-ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਅਤੇ 1000 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕੱਟੀ ਹੋਈ ਕੈਦ ਅਤੇ 500 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਤੱਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਕਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਦਨ ਲਾਲ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਗੱਲਬਾਤ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਮਦਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਲਾਭੂ ਰਾਮ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ 5,000 ਰੁਪਏ ਰਿਸ਼ਵਤ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਨਾ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ।

1954 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 43 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ, ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਅਰਥ ਹੋਣ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਹਮਲਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ। ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਡਿਸਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ (2) 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2), ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਦੂਸਰਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਦਨ ਲਾਲ ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ "ਜਨ ਸੇਵਕ" ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਅਸਥਿਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਤੀਜੇ ਨੁਕਤੇ ਵਜੋਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਫਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਬਰਤਰਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਜੋ ਆਮ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਲਾਲਚਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ. ਅਪਰਾਧੀ ਵਜੋਂ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ;

ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਵਿਅੰਗਮਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਘਿਨਾਉਣੇ।

ਪਹਿਲੇ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"ਸੈਕਸ਼ਨ 5 (1) ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, -

(ਏ) ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਦਤਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਨਾਮ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਵਜੋਂ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਕੋਈ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ

(ਬੀ) ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਦਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ, ਕੋਈ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿਚ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਰਜਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਉਹ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਾਂ

(ਸੀ) ਜੇਕਰ ਉਹ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ

(ਡੀ) ਜੇਕਰ ਉਹ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(2) ਕੋਈ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਦੌਰਾਨ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਧਾਰਾ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(3) ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤਾਂ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਅਣਉਚਿਤ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਸ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਰੋਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਮੰਨ ਲਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਜਿਹੀ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ।

(4) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਨੂੰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਪਮਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਉਪਬੰਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਨਵਾਂ ਜੁਰਮ ਧਾਰਾ 5 ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਨੂੰ ਸੱਤ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਕੈਦ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨਾ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪਰਾਧ ਚਾਰ ਕਿਸਮਾਂ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਆਦਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 165 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰਿਸ਼ਵਤ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਆਦਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼ (ਸੀ) ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸੇ ਦੀ

ਅਪਰਾਧਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਸਾਨੂੰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 405 ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਨਾਲ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਐਕਟ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਰਿਸ਼ਵਤ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ. ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਨੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕੇ ਅਪਣਾਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਅਣਚਾਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਰਿਸ਼ਵਤ ਲੈਣਾ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਰਿਸ਼ਵਤ ਲੈਣ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਧਾਰਾ 5(1), ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਅਧੀਨ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਧਮਕੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦਬਾਅ ਜਾਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਸਾਧਾਰਨ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੱਚ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਓਵਰਲੈਪਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕੇ ਅਪਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ "ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ", ਜਿਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਤੱਤ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਧਮਕੀ ਜਾਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦੁਆਰਾ ਰਿਸ਼ਵਤ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਅਤੇ 165 ਵਿੱਚ 'ਪ੍ਰਾਪਤ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦ "ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਾਧਨ" ਧਾਰਾ 162 ਵਿੱਚ ਥਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। "ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਾਧਨ" ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲ "ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ" ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਵਿੱਤੀ

ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਪ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੇਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 161, 162 ਅਤੇ 163 ਕੁਝ ਕਰਨ ਜਾਂ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪੱਖ ਜਾਂ ਨਫਰਤ ਦਿਖਾਉਣ, ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਨੋਰਥ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੋਈ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੱਖ ਜਾਂ ਨਫਰਤ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਤੱਤ ਸਾਂਝੇ ਹਨ। ਪਰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਪ-ਧਾਰਾ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੰਗ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਰਾ, ਉੱਚ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦਾ ਲਾਭ, ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਏ ਗਏ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹਨ, ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਨੁਮਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਧੀ ਹੋਈ ਅਪਾਹਜਤਾ, ਅਰਥਾਤ, ਕੈਦ ਦੀ ਲੰਮੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮਦਨ ਲਾਲ "ਜਨ ਸੇਵਕ" ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 137 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ 1955 ਦੇ ਐਕਟ X V II ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਹਰੇਕ ਰੇਲਵੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧਿਆਇ IX ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿ "ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇੱਕ ਰੇਲਵੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ IX ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਸ ਕੇਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ"। ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:

"ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਰੇਲਵੇ ਸੇਵਕ, ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਾ ਹੋਣ ਨੂੰ ਉਸ ਕੇਡ ਦੇ ਅਧਿਆਇ IX ਅਤੇ ਧਾਰਾ 409 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ"।

ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਨੂੰ ਹੁਣ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੇਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਧਾਰਾ 2 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, 'ਪਬਲਿਕ ਸਰਵੈਂਟ' ਦਾ ਮਤਲਬ

ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੈ"। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੇਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰੇਲਵੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧਿਆਏ IX ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਸੇਧ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਾਰੇ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸੀਮਤ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਬਲਕਿ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਲ ਵਿਛਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਬ੍ਰੇਨਨ ਬਨਾਮ ਪੀਕ (1) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਗੋਡਾਰਡ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਅਤੇ ਵਜ਼ਨਦਾਰ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਵੱਲ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਉਮੀਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ "ਉਹ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਅਭਿਆਸ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਦੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਜੇ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।" ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਗਈ ਰਾਏ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਨਿਯਮ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਲ ਵਿਛਾਉਣ ਦੀ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਐੱਖਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਝੁਕਾਅ ਅਤੇ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਮਾਮਲਾ ਹੋਰ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਖੁਦ ਰਿਸ਼ਵਤ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿਧੀ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਓ ਸ਼ਿਵ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਵਿੰਧਿਆ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ (1) ਵਿੱਚ। ਰਾਮਜਨਮ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸਰਕਾਰ, ਬਿਹਾਰ (2) ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖੋ। ਪਰ ਸਵਾਲ ਦੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਜੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਰੰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਾਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਘੱਟ ਗੰਭੀਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਸਬੰਧਤ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 44 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਫਰਮ ਦਾ ਮੁਨੀਮ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਹੋਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਜਾਂ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ

ਕੇਸ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇਣ ਜਾਂ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਲਾਭੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪੱਕਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ 29 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਕੋਰੋਨੇਸ਼ਨ ਹੋਟਲ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ ਤਿੰਨ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 5000 ਰੁਪਏ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਦਨ ਲਾਲ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਮਦਨ ਲਾਲ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਤਿੰਨੋਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਇਕ-ਇਕ ਕਰਕੇ ਮਦਨ ਲਾਲ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਚੱਲ ਰਹੇ ਆਲੂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮਦਨ ਲਾਲ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਪੈਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੇਸ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਦਾ ਕੇਸ ਬਾਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੀਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।